

תפ"ח 14633/09/15 - מדינת ישראל נגד ויקטור קופילוב (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14633-09-15 מדינת ישראל נ' קופילוב(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים, סגן נשיא
תמר נאות פרי
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י עו"ד ענבל ברנסון, פרקליטות פלילית מחוז חיפה

ויקטור קופילוב (עציר),
ע"י ב"כ עו"ד גיימן דימיטרי

נגד
הנאשם

גזר דין

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

מבוא

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של ניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין התשל"ז-1997 (להלן - החוק) ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק.

תמצית המסכת העובדתית בה הורשע הנאשם על פי הכרעת הדין:

האירוע הראשון בזמן (האישום השני בכתב האישום) - ביום 14.2.2014, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג. בהכרעת הדין אומצה גרסת המתלוננת לפיה באותו יום הלכה לביתו של ידיד, הנאשם הגיע לבית הידיד, דרש שתשוב לדירתם, דחף אותה במהלך הדרך חזרה לדירה, וכאשר היו שניהם בדירתם, התפתח ביניהם מאבק אלים במהלכו הנאשם הפיל אותה, חנק אותה באמצעות ידו, הטיח את ראשה על הרצפה, נשך אותה וגרם לה חבלות ממשיות על המצח, הגב, הכתף ועל מרפק יד שמאל.

האירוע השני בזמן (האישום הראשון בכתב האישום) - ביום 15.8.2015 בשעה 19:05 התקשר הנאשם למתלוננת וקבע עמה פגישה על ספסל בגן ציבורי. השניים נפגשו סמוך לשעה 19:27. תחילה שוחח עמה ולפי עדות המתלוננת, שאומצה בהכרעת הדין, ערך עליה חיפוש לוודא שאין עליה "שום דבר", ביקש שתכבה את הטלפון הנייד והניח את תיקה עם מכשיר הטלפון הכבוי בצד. לאחר מכן ביקש ממנה להמתין לו. הנאשם עזב את המקום לפרק זמן קצר וחזר כשהוא לבוש בגדים ארוכים, על ידיו כפפות ובידו סכין ואז דקר את המתלוננת, שיסף את גרונה באמצעות הסכין בכוונה להמיתה, והותיר אותה מדממת כאשר הוא אומר לה שיעיק אמבולנס ובפועל לא עשה כן. המתלוננת גררה עצמה לכיוון הכביש, אותרה על שפת הכביש על ידי עובר אורח בשעה 20:56 והובהלה לבית חולים, שם נותחה ואושפזה מיום

15.8.2015 ועד ליום 23.8.2015.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חתכים בצוואר ו-10 פצעי דקירה: דקירה חודרת בבטן, ארבע דקירות בגב מימין, שתי דקירות בגב משמאל, דקירה במותן ימין ושלוש דקירות בחזה. המתלוננת סבלה מקריסה משני צדי הריאות, דימום בחלל הבטן כתוצאה מפגיעה בעורק הסמוך לכלי דם גדולים, מספר קרעים בכבד והיא נזקקה לכריתת אפנדציט בנוסף לחתכים ארוכים בצוואר ובלסת עד לסנטר, חתכים שנתפרו.

ראיות לעונש

הצדדים לא הגישו ראיות לעונש, לנאשם אין הרשעות קודמות.

תמצית טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי מעשי הנאשם מהווים שני אירועים נפרדים לגביהם יש לקבוע מתחמי ענישה שונים. כך ביקשה לקבוע לאירוע הראשון, בהתבסס על פסיקה שאוזכרה, מתחם עונש הולם שנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל. לגבי האירוע השני ביקשה לקבוע בהתבסס על פסיקה מתחם ענישה שנע בין 16 ל-20 שנות מאסר בפועל. עוד ביקשה שייגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בקצה העליון של המתחמים וכי העונשים בגין כל אירוע יוטלו באופן מצטבר. בנוסף ביקשה להטיל עליו מאסר על תנאי מרתיע ופיצויים גבוהים לטובת המתלוננת.

בטיעוניה שמה דגש על חומרת המעשים של הנאשם במיוחד בקשר לאירוע השני שהוא האישום המרכזי כדבריה, בו האכזריות והאלימות של הנאשם היו ברף הגבוה. המניע לביצוע העבירה נשאר לטענתה עלום, אולם המעשים היו מתוכננים היטב, הנאשם הזמין את המתלוננת למפגש בדחיפות תוך שהוא מגדיר במדויק את מקום המפגש, ספסל בגן ציבורי. לאחר שנפגשו ביקש ממנה לכבות את הטלפון שלה, חיפש על גופה לקח את תיקה ואת הטלפון שלה והניחם בצד, הוא עזב את המקום לזמן קצר וחזר כשכפפות על ידיו וברשותו סכין. הנאשם הוביל אותה לפינה חשוכה בגן, שם דקר אותה דקירות חוזרות ונשנות בכל חלקי גופה, שיסף את גרונה והותירה מדממת בדשא החשוך ועזב את המקום. רק בזכות תושויתיה של המתלוננת היא לא דיממה למוות ובשארית כוחותיה היא חילצה עצמה מהמקום.

2. אשר לטיעוני הסנגור אזכיר כי הנאשם כפר במיוחס לו ולכן התמקד הסנגור בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אדם נורמטיבי כבן 27 במועד ביצוע העבירות, שמעולם לא היה מעורב בפלילים. במהלך חייו הפגין אומץ לב ותרם למדינה. שירת בצבא ביחידה קרבית מובחרת, השתתף במבצעי צוק איתן ועופרת יצוקה וסייע במהלך אסון השריפה בכרמל. לדבריו מאסר ארוך יקשה על שיקומו ועל חזרתו לחיים שגרתיים ולכן ביקש התחשבות בעת קביעת העונש.

אשר לפגיעות במתלוננת הסכים כי היא עברה אירוע טרגי וקשה אך הצביע על תוצאות הפגיעה בפועל שאינן חמורות, היא אושפזה לשבוע ימים ובסופו של יום הפצעים היו שטחיים ולא גרמו לחבלות פנימיות באברים פנימיים.

מפער הזמנים שחלף בין שני האישומים לומד הסנגור כי מעשיו של הנאשם אינם מתוכננים, במיוחד משום שהם נפגשו במהלך אותה תקופה מבלי שהנאשם פגע בה.

הנאשם שכפר במיוחס לו הודיע בתום הטיעונים "אמרתי מה שהיה לי להגיד, אין לי מה להוסיף".

דין

במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקובע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40'ב' לחוק).

3. מקובלת עליי עמדת המאשימה, שהסנגור לא חלק עליה, ויש לטעמי לראות בכל אישום אירוע נפרד. האירוע הראשון ארע ביום 14.2.2014 עת היו המתלוננת והנאשם בני זוג והוא אירע על רקע ויכוח ביניהם כבני זוג. האירוע השני ארע במקום אחר ובחלוף כשנה וחצי, ביום 15.8.2015, במהלכה אמנם שמרו השניים על קשר מדי פעם אך המניע לעבירה החמורה של ניסיון לרצח לא הוכח עד היום. בהתחשב בפער הזמנים ובהעדר נתונים נוספים באשר לקיומה של תכנית עבריינית אחת אמליץ לחבריי לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאירועים (אישומים).

4. כפי שציינתי לעיל, טיעוניו של הסנגור לעונש הוגבלו בשל דבקותו של הנאשם בטענת החפות, אך גם אם היה מעלה טענה כי קיים קשר הדוק בין שני המקרים וכי תלונת המתלוננת למשטרה בעקבות האירוע הראשון הביאה להתנהגות הנאשם באירוע השני ולכן מדובר באירוע אחד, הרי שלטעמי אין לכך משמעות פרקטית משום שגם אם הייתי קובע כי מדובר באירוע כולל אחד המורכב משני מעשים, בעת קביעת המתחם הייתה חובה להתייחס לעובדה כי אותו אירוע כולל שני מעשי אלימות.

אפנה בעניין זה לפסק דינה של כב' הנשיאה, השופטת מרים נאור בע"פ 5668/13 מזרחי נגד מדינת ישראל (17.3.2016):

"גם לו היינו קובעים כי מדובר במספר אירועים, שבגינם יש להטיל כאמור עונש כולל, לא הייתה משתנה מסקנה זו. במסגרת קביעתו של עונש כולל בגין כמה אירועים, על בית המשפט להתחשב, בין היתר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן".

מתחם העונש ההולם - האירוע הראשון

5. האירוע קרה כאשר הנאשם והמתלוננת היו בני זוג וגרו יחדיו בדירתם המשותפת. ביום 14.2.2014, עת הלכה המתלוננת לביתו של ידיד, הנאשם הגיע לבית הידיד ודרש באלימות כי תשוב לדירתם תוך כדי דחיפתה. לאחר ששניהם חזרו לדירה פרץ בין השניים ויכוח במהלכו הפעיל הנאשם אלימות על המתלוננת וחנק אותה באמצעות הנחת ידו על צווארה, הפיל אותה לארץ, נשך אותה והטיח את ראשה ברצפה - תוך גרימת חבלות למצחה, לגבה, לכתף ולמרפק ידה.

6. הנאשם במעשיו פגע באופן לא קל בערכים של שמירה על גופה, שלמותה, בריאותה וכבודה של בת

זוגתו.

לא במקרה תוקן חוק העונשין והתוספה לעבירת התקיפה לפי סעיף 380 לחוק, הגדרה של נסיבות מחמירות ובס"ק (ג) לסעיף 382 נקבע כי במקרים של עבירה כלפי בן זוג, העונש יהיה כפל העונש הקבוע לעבירה הרגילה.

ראו לעניין זה דברי כב' השופט סלים ג'ובראן בע"פ 792/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.2.2011), בהתייחסו לעבירות אלימות בתוך התא המשפחתי (ודברים נכונים גם במקרה של מערכת יחסים זוגית שאינה ממוסדת):

"עבירות אלה, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית" (וראו גם, ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.7.2011); ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין [פורסם בנבו] (15.2.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי [פורסם בנבו] (1.11.2012))."

אשר למדיניות הענישה הנהוגה הפנתה המאשימה לפסקי דין שונים של בתי משפט מחוזי ושלוש בהם נקבע מתחם ענישה של בין 6 ל-10 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 2358/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.5.2014), דחה בית המשפט העליון את ערעור המערער על חומרת העונש, 15 חודשי מאסר בפועל ופיצוי בסך 40,000 ₪ וקבע שהעונש שהוטל הולם את חומרת מעשיו של המתלונן. באותו מקרה, בשונה מהמקרה שלפנינו, הורשע המערער ב-4 עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג, ריבוי עבירות של איומים והדחה בחקירה.

בע"פ 4800/12 **סולומון נ' מדינת ישראל** (12.2.2013), דחה בית המשפט העליון את ערעור המערער על חומרת העונש, 15 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהמערער הורשע על בסיס הודאתו במספר עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות.

לא נעלם מעיני כי פסקי הדין המנויים לא דנים במעשה אלימות בודד כפי שבמקרה שלפנינו במסגרת האירוע הראשון ועל כן פרט זה יילקח בחשבון עת קביעת מתחם הענישה ההולם.

7. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 40ט' לחוק), יצוין כי לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, נראה כי הנאשם לא ביצע מעשיו לאחר תכנון, אלא בלהט הרגע, לאחר וויכוח על מפתחות הדירה או בקשר למפגש בין המתלוננת לבין ידיד שלה, שהתפתח בין הצדדים לריב אלים במסגרתו הוא חבל במתלוננת.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אמליץ לקבוע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 6 חודשי מאסר שיחול ויבוצעו בדרך של עבודות שירות ל-10 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם - האירוע השני

8. אירוע זה הינו האירוע העיקרי והמשמעותי בתיק זה. אין צורך להכביר מילים על האכזריות הרבה שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת עת ביום 15.8.2015 התקשר אליה קבע עימה פגישה בשעות הערב בגן ציבורי הנמצא בסמוך לביתו. תחילה ערך עליה חיפוש לוודא שאין עליה "שום דבר" וביקש כי תכבה את מכשיר הטלפון הנייד והרחיקו משם ביחד עם תיקה. לאחר מכן ביקש ממנה שתמתין לו ולאחר מספר דקות הוא חזר לבוש בבגדים ארוכים, עוטה כפפות ומצויד בסכין ואז דקר את המתלוננת, שיסף את גרונה באמצעות הסכין בכוונה להמיתה, ולא חמל עליה עת הותיר אותה מדממת כאשר הוא טוען שיזעיק אמבולנס ולא עשה כן. רק בנס ניצלה המתלוננת מניסיון הרצח, בזכות אומץ ליבה ותושייתה היא גררה עצמה לכיוון הכביש שם פגשה בעובר אורח שדאג כי תובהל לבית החולים, שם ניצלו חייה.

9. במקרה זה פגע הנאשם בצורה חמורה במספר ערכים חברתיים, הערך המקודש של חיי אדם, כבודו ושלמותו הגופנית והנפשית, שלום הציבור וביטחונו. רק כפסע היה, כי מעשיו הנפשעים של הנאשם היו גורמים למותה של המתלוננת.

העבירה של ניסיון לרצח הינה עבירת אלימות חמורה ביותר ולא בכדי קבע המחוקק עונש של 20 שנות מאסר בצידה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, לגבי מי שהורשע במקרי דקירה במסגרת ניסיון לרצח, נקבע על ידי כב' השופט דנציגר בע"פ 2544/12 טאפאה נ' מדינת ישראל (04/08/14):

"הגם שמלאכת גזירת הדין אינה עניין שבאריתמטיקה, וכל מקרה ניבחן על פי נסיבותיו הפרטניות, הרי שמספר פסקי דין של בית משפט זה עולה כי העונשים שהושתו על מי שהורשעו במקרי דקירה במסגרת ניסיון לרצח הגורמת לפגיעת אדם - אשר נסיבותיהם קלות לאין שיעור מנסיבות המקרה דן וכאשר לא נלווית לדקירה הרשעה בעבירות חמורות נוספות - נעו בין 10 ל-18 שנות מאסר [ראו למשל: ע"פ 2125/92 עודה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.3.1995); ע"פ 2965/06 אבו חאמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.2007) והאסמכתאות הנזכרות שם; ע"פ 1844/12 עואדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.2013)]."

בהקשר זה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסקי דין שונים של בתי משפט העליון והמחוזי בהם נקבע מתחם ענישה שבין 16 ל-18 שנות מאסר בפועל (חלקם ניתנו לפני תיקון 113 כך ההפניה הייתה לעונש בלבד). רובם דנו במקרים בהם בעל ניסה לרצוח את אשתו, אתייחס רק לשני פסקי הדין מתוך אותם פסקי דין שמתאימים לנסיבות שלפנינו:

בע"פ 917/04 מוסקוביץ נגד מדינת ישראל (6.12005) נדון הנאשם ל-18 שנות מאסר לאחר הרשעתו עמוד 5

בניסיון לרצוח באכזריות את חברתו לעבודה ללא כל הסבר רציונלי, בית המשפט העליון דחה את ערעורו.

בע"פ 4347/05 שנדון במאוחד עם ע"פ 4378/05 **מדינת ישראל נגד בשריקוב** (20.9.2006) שיסף הנאשם את גרונה של המתלוננת איתה קיים מערכת יחסים אינטימית במשך שנתיים, בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, החמיר בעונשו והטיל עליו 16 שנות מאסר בפועל, במקום 13.5 שנים שהוטלו בבית המשפט המחוזי.

עוד אפנה לע"פ 6594/09 **עופ נ' מדינת ישראל** (19.7.2010) בו אושר עונש של 11 שנות מאסר בגין ניסיון רצח של אשת אביו של הנאשם וכן בגין עבירות של איומים והדחה בחקירה. באותו מקרה דובר בתקיפה באמצעות דקירות סכין שהובילה לפגיעות חמורות בגופה של המתלוננת ורק בדרך נס לא נגרם מותה כתוצאה מהתקיפה.

בע"פ 5797/11 **צסן נ' מדינת ישראל** (5.8.2012) נדחה ערעור על פסק הדין בו הורשע המערער בניסיון לרצוח את בת זוגו לשעבר, באמצעות מספר דקירות סכין, והעונש שהושת עליו היה 9 שנות מאסר. כן נגזר עליו מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלוננת בסך של 10,000 ₪.

ולסיום פרק זה אפנה לתיק שנדון בפני חלק מחברי מותב זה שלטעמי נסיבותיו דומות ככל שמדובר ברמת הענישה הראויה, תפ"ח 38863-11-13 **מדינת ישראל נגד סועאד** (13.11.2014). באותו מקרה חיזר הנאשם אחר המתלוננת ולאור סירובה להיענות לו, ארב לה וניסה לרצוח אותה באמצעות 8 דקירות סכין, מתחם העונש ההולם שקבענו עמד על 10-18 שנות מאסר בפועל ודנו את הנאשם ל-15 שנות מאסר בפועל, ערעורו לבית המשפט העליון תלוי ועומד.

10. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 40ט' לחוק), יצוין כי לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין מעשיו של הנאשם בוצעו לאחר תכנון מדוקדק ומוקפד, כך טרם ביצע הנאשם את מעשיו הנפשעים, הוא בחר מקום שנמצא במרחק דקות ספורות מביתו וזימן את המתלוננת למקום. לאחר שפגש בה ערך חיפוש בבגדיה, ביקש כי תכבה את מכשיר הטלפון שלה, בהמשך ביקש שתמתין לו שם, הלך לביתו החליף בגדים, שם כפפות על ידיו והצטייד בסכין ובעצם התארגן בקור רוח לביצוע זממו, בהמשך לא חמל עליה וחרף דבריו אליה כי יזמין לה סיוע רפואי, נמלט מהמקום, תוך שהוא משאריה לדמם למוות. ייתכן כטענת הסנגור כי התכנון לא היה פרי עבודה ממושכת שכן הנאשם והמתלוננת נפגשו במהלך השנה שקדמה לאירוע ולא הובאו בפנינו ראיות לעוינות או סכסוכים ביניהם וכזכור המניע לעבירה נשאר עלום.

אמנם כטענת שני הצדדים בסופו של יום למרות הפגיעות הקשות, התאוששה המתלוננת מהפגיעות הפיסיולוגיות, למעט צלקות שנותרו בגופה עד היום, אך אין להתעלם מהנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מ-10 דקירות באיברים רגישים.

רק בנס יצאה המתלוננת בחיים מניסיון הרצח, בעיקר בזכות תושייתה ואופייה החזק שאיפשר לה במצבה הפיזי הקשה בו הייתה נתונה, לזחול עד למקום בו מישהו יוכל להבחין בה ולהושיעה ואני משוכנע כי הטראומה מאותו ערב תלווה אותה לכל חייה.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 10 ל-18 שנות מאסר בפועל.

העונש המתאים

בפנינו שני אישומים מתחם העונש ההולם בארוע השני והחמור נע בין 10 ל-18 שנות מאסר, מתחם העונש ההולם בארוע הראשון נע בין 6 ל-10 חודשי מאסר והגיע השלב לגזור את העונש המתאים.

בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק אמליץ לחבריי לגזור עונש מתאים אחד וכולל בהתייחס לשני האירועים ואפנה בעניין זה לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין שניתן בע"פ 3673/15 שנדון במאוחד עם ע"פ 3727/15 **אנעד נגד מדינת ישראל** (14.3.2016), בו הובהר היתרון המובהק בהבעת עמדה עונשית ביחס למכלול התנהגותו הפלילית של נאשם.

אין על הפרק במקרה זה שאלה של שיקום ולכן אמליץ לחבריי שהעונש יהיה בתוך מתחמי העונש ההולם.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40יא' לחוק, הנאשם כבן 28 (יליד 1988) ללא עבר פלילי אשר כטענת הסנגור ניהל אורך חיים נורמטיבי.

מאסר בפועל לתקופה ממושכת יפגע בו קשות. ואציין לעניין זה את התייצבות אימו לצידו במהלך כל המשפט, אמנם לא נחשפנו לחייו האישיים מעבר לעדויות הקשורות בנסיבות ביצוע העבירה, אך אני משוכנע כי מאסר ארוך יגרום לפגיעה קשה באימו ובבני משפחתו.

בנוסף לא אזקוף לחובתו של הנאשם את כפירתו ואת ניהול המשפט וכמובן עומדת לו זכות ערעור.

עוד אציין לזכותו את התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, לפי הטיעונים שהוצגו על ידי הסנגור, הנאשם שירת ביחידה קרבית, תרם למדינה בהשתתפותו בצוק איתן ועופרת יצוקה והוא גם סייע ועזר בעת השריפה ביערות הכרמל.

בעניין הפיצוי למתלוננת בהתחשב בטיעוני הצדדים והנתונים שהוצגו בפנינו אמליץ לחבריי להורות כי הנאשם יפצה את המתלוננת בסכום של 50,000 ש"ח מבלי שקביעת גובה הסכום תמנע ממנה להגיש תביעה נפרדת לתביעת מלוא הפיצוי שנגרם וייגרם לה.

סיכום

לאור האמור לעיל אמליץ לחבריי לדון את הנאשם לעונשים הבאים:

15 שנות מאסר בפועל, תחילת המאסר תימנה מיום מעצרו - 16.8.2015;

12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם תוך 3 שנים עבירת אלימות שהיא פשע ויורשע בגינה;

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם תוך 3 שנים עבירת אלימות מסוג עוון ויורשע בגינה.

הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בשיעור של 50,000 ₪ אשר יופקד במזכירות בית משפט עד לא יאוחר מיום 1.7.2017, המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום.

אברהם אליקים, סגן נשיא

השופט רון שפירא אב"ד, סגן נשיא:

אני מסכים. בפנינו אירוע בו, ככל הנראה, לא השלים הנאשם עם פרידת נפגעת העבירה ותקף אותה פעמים, כאשר בפעם השניה ניסה לגרום למותה, ואכן בנס ניצלו חייה.

גם אם נביא בחשבון לזכותו את כל הנתונים שהוצגו בפנינו, ונניח (הגם שלא הובאו ראיות) כי ככלל הנאשם הוא אדם טוב, נוח לבריות ואיש משפחה המסייע לאימו, גם אז לא ניתן להימנע מענישה מחמירה. כפסע היה בין האירוע שבפנינו לבין אירוע קטלני. עובדה זו מחייבת ענישה הולמת שתרחיק את הנאשם מהחברה לזמן ממושך. בהתאם, מצטרף אני לתוצאה אליה הגיע חברי.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת תמר נאות פרי:

אני מסכימה.

תמר נאות פרי, שופטת

אנו מתירים את פרסום גזר הדין, למעט שם המתלוננת וכל פרט שיכול להביא לזיהויה.

הודעה לנאשם זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

עמוד 8

ניתן היום, כ"ט חשוון תשע"ז, 30 נובמבר 2016, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים, סגן נשיא

רון שפירא, סגן
נשיא
[אב"ד]